

на чудовището. Страшнитъ пръстени се разслабиха, и нещастниятъ Бувана се измъкна настрана, едва ли не като мъртвецъ. Той не бѣ много нараненъ, защото чудовището нѣма време да стегне пръстенитъ си. Само едната му ржка бѣ изкълчена. Това бѣ едно нечувано нападение. На нашия островъ нѣмаше змии, па и да имаше, невъзможно бѣ да се промъкнатъ въ градината, защото тя бѣ заобиколена отвсѣкжде съ висока стена. Значи, японцитъ измисляха все по-жестоки и жестоки сръдства за борба. Това почна да ме тревожи. Нѣмахъ нищо на лице, за да ги обвиня предъ властѣта. Не можехъ и да докажа, че това сж свършили тѣ, и затова трѣбваше да утроя вниманието си.

Минаха въ очакване още нѣколко месеца. Единъ день въ магазина ми влѣзе единъ японецъ да си купи нѣщо. Азъ останяхъ много очуденъ отъ това, защото знаехъ, че японецъ никога не изневѣрява на народността си. Вгледахъ се добре въ него, когато той ровѣше въ стокитъ ми и ужастъ ме обзе. Върху лицето на този човѣкъ ясно личеха признаци отъ проказа—страшно заразителна болестъ, отъ която нѣма никакво излѣкуване. Магазинътъ ми бѣ пъленъ съ купувачи. Въ мигъ всички се разбѣгаха и всички викаха: „прокаженъ, прокаженъ!“ Това бѣ страшенъ ударъ за мене. Сега навсѣкжде се разчуе, че въ магазина ми е влизалъ прокаженъ и вече никой нѣма да стѣпи въ него. Значи,

Японски първенецъ